

har ladet Staten indgaa til andre Tider for Konverteringen af Statsgjælden, om disse 4½ pCt., som skulle være uopftigelige, finde vi det under de nuværende Forhold billigt at løse de Bedkommende fra, og derfor sige vi, at denne Uopftigelighed, som vi have forpligtet dem til, løse vi dem fra; hvis de kunne faae Penge billigere og ønske at udtrede af Gjældsforholdet til os, saa skal det være dem tilladt; saa kunde jeg være gaaet med, saa vilde det maasse endog have været en mildere Bestemmelse end den, der blev vedtagen ved 2den Behandling, have indeholdt nogen Forbedring heraf, men hvad her staar, tør jeg ikke være med til. Det er muligt, at det vil gaa bedre med hele dette Spørgsmaal, hvorom der jo ellers saa nogenlunde herfter Enighed, thi Uenigheden om Forslaget Nr. 4 med Hensyn til Honorarerne til Extradommerne, kan der næppe tænkes at blive. Det er jo Embedsmænd, der kunne komme til at arbejde i den Retning i deres Fritid, og Anstalten pleier jo at lægge sine Sager godt til Rette. Jeg kan derfor ikke tro, at ikke Honorarer paa 4,000 og 3,000 Kroner skulde blive ansete for meget smukke for dette Arbejde. Ellers synes man altsaa at være enig, og Tvivlen om Berettigelsen af Bonus og det Standpunkt, at Garantien skulde have havt Nytte deraf, skal jeg ikke blande mig i. Det er kun Forslaget Nr. 6, jeg har maattet udtale mig imod. Jeg mener, at man hellere maatte blive staaende ved § 19, som den er bleven vedtagen ved 2. Behandling, og det ikke af Hensyn til disse enkelte Debitorer, men fordi jeg tror, at det vilde være ufsikkert, at denne Statsanstalt ligesom Overformyndriet havde fastslaaet 4 pCt. for sine Udlaan.

J. Sørensen: Ja, Forstjellen fra 2den Behandling til nu er jo saaledes, at Enhver kan forstaa den. Ved 2den Behandling stod vi som et Mindretal og vare glade ved at faae vort Vædringsforslag vedtaget, men vi ere ogsaa glade ved at være blevne Flertal for Vædringsforslaget Nr. 6, idet vi have ment derved at imødekomme det Ønske, som blev fremsat om en Omfkrivning, og at ogsaa Kommunerne kunde komme til at nyde Godt af den stedfunde Konvertering af Statsgjælden. Jeg kan altsaa i Et og Alt henholde mig til den ærede Ordførers Motivering af Forslaget og Anbefaling derfor, og jeg takker ham derfor, men jeg vil dog tillade mig at paapege, at Hovedvægten kommer til at ligge paa Vædringsforslaget Nr. 7. Jeg maa bede ærede Medlemmer have deres Opmærksomhed henvendt paa dette Vædringsforslag; der er stillet af Fi-

nantsministeren, for at det ikke skal blive vedtaget. Jeg har det Haab, at de 56, som ved 2den Behandling stemte for det Princip, som da blev slaaet fast, ville vide ogsaa i Fremtiden at fastholde deres Standpunkt, saa at de, hvis vi engang skulde faae Lighed til at tale om dette Lovforslag i det Mindste, ville blive staaende paa dette Standpunkt. Skulde det føre til, at vi ikke fik en Lov, saa var det beklageligt nok, men jeg ser ikke, at det var en Ulykke i den Udstrækning, som naar vi ingen Finantslov faae, og jeg er vis paa, at Sagen vil vedblive at komme igjen, indtil vi omsider naae vort Maal. I det Hele finder jeg, at der er meget stor Billighed for, naar Anstalten har opsamlet saa store Kapitaler, at Debitorerne da efter de nuværende Forhold kunne komme til at nyde Godt deraf, og at ogsaa Kommuner, der ere gaaede ind paa en vis Uopftigelighed, faae levnet en Frist til at afgjøre deres Mellemværende.

Gad: Jeg vil gjerne tillade mig et Par Ord i Anledning af den ærede Ordførers Foredrag, thi jeg tror, at han har fuldstændig Ret, naar han i Begyndelsen af dette udtalte, at det, der ligger imellem os, i det Mindste for en stor Del er, om denne Anstalt, Livrente- og Livsforfikkings-Anstalten kan siges at være en Statsanstalt af den Natur, at vi her fornuftigvis kunne raade over dens Midler, saaledes som vi maatte kunne ønske. Men det tror jeg ikke, man kan sige, naar man ser paa Loven af 18de Juni 1870, eller naar man erindrer de Forhold, under hvilke denne Anstalt blev stiftet, eller de Forudsætninger, der bleve knyttede til dens Stiftelse. Jeg vil ikke disputere med den ærede Ordfører om, hvorvidt man kan kalde denne Anstalt en Statsanstalt eller ikke, hvorvidt man kan kalde det en Statsanstalt eller en Blanding af Statsanstalt og privat Anstalt under Statens Garanti og de dertil knyttede Forpligtelser overfor Staten. Det skal jeg, som sagt, ikke indlade mig paa; men jeg skal sige dette, at hvis det er en Statsanstalt, er det i ethvert Tilfælde en Statsanstalt med et vist bestemt Diemed og med en vis egen Bestyrelse, der er stillet ganske anderledes selvstændig end almindelige Statsanstalters Bestyrelse; og dette forudsætter netop, at det er af yderste Vigtighed at holde fast paa, at dens Midler ikke paa den Maade ere undergivne Lovgivningsmagtens vilkaarlige Villie — jeg mener ikke dermed, at Statsmagten skulde være vilkaarlig, at den fornuftigvis kan bestemme, hvad den anser for rigtig overfor andre Statsdiemed. Dengang Livrente- og Livsforfikkingsanstalten